

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж2 383/25
3.9.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Меланије Сантовац, председника већа, Јасмине Вуковљак Јовановић и Марине Бркић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Светлана Текић, адвокат из Београда, Жабљачка 8, против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Невена Јанковић, адвокат из Београда, Авалска 70, ради издржавања, одлучујући о жалби туженог, изјављеној против пресуде Другог основног суда у Београду П2 787/24 од 25.04.2025. године, у седници одржаној 03.09.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Другог основног суда у Београду П2 787/24 од 25.04.2025. године.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П2 787/24 од 25.04.2025. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да на име доприноса за издржавање тужиље плаћа месечно износ од 20.000,00 динара, сваког првог до петог у месецу за текући месец, почев од 25.04.2025. године, па убудуће, док за то постоје законски услови или док се ова обавеза не измени другом судском одлуком, на руке тужиљи.

Ставом другим изреке, одређено је да свака странка сноси своје трошкове.

Против наведене првостепене пресуде жалбу је благовремено изјавио тужени због погрешно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужиља је одговорила на жалбу.

Испитујући првостепену пресуду у границама овлашћења прописаним одредбом члана 386 Закона о парничном поступку (“Сл. гласник РС”, бр. 72/11 са изменама и допунама), у вези са чланом 202 Породичног закона, Апелациони суд је оценио да је жалба туженог неоснована.

У првостепеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка прописана чланом 374. став 2. тачка 1,2,3,5,7. и 9. ЗПП на које другостепени суд пази по службеној дужности, нити се у жалби указује на постојање битних повреда постука због којих би побијана пресуда морала бити укинута.

Из утврђеног чињенчног стања произилази да је тужиља, рођена 02.11.2004. године, ћерка туженог. Тужиља се налази на редовном школовању на Факултету за физичку хемију Универзитета у Београду, на коме је у школској 2024/2025 години обновила упис прве године студија, те има обавезу редовног похађања наставе и присуства предавањима и вежбама. За школарину троши 50.000,00 динара, за докупљивање књига око 2.000,00 динара и испите 1.800,00 динара по испиту. За храну, одећу и обућу тужиљи је потребно око 30.000,00 динара месечно. Живи са мајком, као подстанар и стан плаћају 200 евра, а режије 150 до 200 евра месечно. Тренира теквондо и месечна чланарина износи 4.300,00 динара, опрема кошта 550 евра, док трошкови полагања износе 4.300,00 динара и сертификат 180 евра. За џепарац добија дневно 500 динара. Власник је катастарске парцеле ..., по култури њива треће класе, површине 0.04.00. ха, као и једне приземне породичне стамбене куће и шупе од тврдог материјала, постојеће на наведеној парцели на истој парцели, а све уписано у ЛН ... КО ...

Тужени је незапослен и обавља повремене послове, а није пријављен јер би морао да врати порезе. Не поседује имовину. Живи у породичној кући са ванбрачном супругом ВВ и њиховим заједничким сином ГГ, који је рођен 01.09.2024. године, а чије укупне месечне потребе су око 30.000,00 динара. За храну, одећу и обућу туженом је месечно потребно око 20.000,00 динара, за режије око 15.000,00 динара, а има кредитно задужење од 2.000.000,00 динара. Има обавезу издржавања и малолетног сина ДД, који живи са мајком тужиље, а која обавеза није утврђена одлуком суда. Ванбрачна супруга туженог је запослена, има своју радњу, у којој остварује добит од 25.000,00 динара. Не поседује имовину, а осим заједничког детета, нема обавезу да издржава друга лица. Здрава је и способна за рад, а њене месечне потребе за храну, одећу и обућу су отприлике исте као туженог.

Мајка тужиље је незапослена, обавља повремене послове чишћења и помоћ у кући и кухињи и месечно у просеку може да заради 90.000,00 динара. Не поседује имовину, живи као подстанар са тужиљом и малолетним сином ДД. Има кредит који је узела 2018. године, за који плаћа месечну рату у износу од 10.000,00 динара. Здрава је и способна за рад. За храну, одећу и обућу месечно јој је потребно око 30.000,00 динара. Поред тужиље, има обавезу да издржава и сина ДД, који има 15 година и иде у осми разред основне школе. За храну, одећу и обућу месечно му је потребно 40.000,00 динара, за школски прибор на почетку године је било потребно 5.000,00 динара и 1.000,00 динара за докупљивање прибора месечно. Књиге је позајмио за ову школску годину, а за џепарац троши

300-400 динара дневно. Не иде на екскурзије, мајка није у могућности да плати трошкове истих, не тренира ништа јер мајка не може ни то да финансира. За рођендане код другара месечно му је потребно 1.000,00 до 2.000,00 динара, а за његов рођендан око 12.000,00 динара.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, имајући у виду да тужиља има 20 година, да се налази на редовном школовању, да је отац тужиље-тужени радно способан и да остварује приходе, да је стамбено обезбеђен, да осим тужиље има обавезу да издржава двојицу малетних синова, а имајући у виду и минималну суму издржавања, првостепени суд је, применом члана 155, 160, 161 и 164 Породичног закона оценио да је тужени у обавези да доприноси издржавњу тужиље, и то у износу од 20.000,00 динара месечно, имајући у виду да досуђени износ неће угрозити његову егзистенцију, при чему је суд посебно имао у виду и чињеницу да је мајка тужиље, као други родитељ дужна да доприноси издржавању своје ћерке, овде тужиље, према својим могућностима, све до навршене 26. године живота, док је на редовном школовању.

Разлоге и закључак првостепеног суда прихвата и овај суд, као другостепени.

Жалбени наводи туженог да је тужиља обновила прву годину студија са положених 5 испита од 10, чиме је са статуса студента који се финансира из буџета прешла на самофинансирање, су без утицаја на другачију одлуку суда јер за право пунолетног детета за издржавање од стране родитеља није од пресудне важности да ли дете има формално статус редовног или ванредног студента, већ околност да се школовање одвија континуирано и без већих прекида, што је конкретно, према утврђеном чињеничном стању, случај.

Жалбени наводи туженог да је све време учествовао у издржавању своје деце, те да никада није избегавао обавезу издржавања, да мајка тужиље никада није тражила да суд утврди висину доприноса за њихову децу, те да је тужиља поднела тужбу због новонасталих околности, имајући у виду да је тужени постао отац по трећи пут, су без утицаја на другачију одлуку суда у овој парници јер тужиља, у конкретном случају, као пунолетно лице, које није навршило 26 година живота и која се налази на редовном школовању има право да тужбом тражи издржавање од родитеља, сагласно члану 155. став 2. у вези члана 278. Породичног закона, а без утицаја је на који начин и у којим износима је вршено издржавање до подношења тужбе.

Начин и висина издржавања, супротно наводима туженог, правилно су одређени према критеријумима за одређивање издржавања прописаних чланом 160-162 Породичног закона. Неосновани су наводи туженог да првостепени суд није утврдио све чињенице, од којих зависи висина издржавања, с обзиром да је првостепени суд имао у виду како потребе повериоца издржавања, односно да се ради о лицу које се налази на редовном школовању, тако и могућности дужника издржавања, уважавајући све утврђене околности конкретног случаја, а такође је водио рачуна о прописаној минималној суми издржавања, у смислу члана 160 Породичног закона.

Жалбени наводи туженог да би тужиља требало да ради и себе издржава су без утицаја на другачију одлуку, с обзиром да је утврђено неопходно присуство тужиље на факултету, као и да јој треба пружити подршку нарочито на почетку студирања, те с обзиром и на чињеницу да се тужиља активно бави и спортом, што, такође, утиче на њено слободно време, па је, имајући у виду да је сврха стицања вишег степена образовања детета стицање већих и бољих могућности за његово запослење, у конкретном случају, сагласно члану 155 став 2 Породичног закона, постоји обавеза туженог да издржава тужиљу на наведени начин, с тим што је донета одлука о издржавању подложна променама, у смислу одредаба члана 164 и 167 Породичног закона, ако се промене околности на основу којих је одлука донета.

Правилно је првостепени суд одлучио о накнади трошкова парничног поступка примено члана 207 Породичног закона, према коме је суд овлашћен да о накнади трошкова поступка одлучи по слободној оцени, водећи рачуна о разлозима правичности.

Како се ни осталим наводима из жалбе туженог не доводи у сумњу правилност првостепене пресуде то је применом одредбе члана 390 ЗПП донета одлука као у изреци.

**Председник већа – судија
Меланија Сантовац, ср.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић